

ЧУДНИТЪ ПРИКЛЮЧЕНИЯ НА МЕШКО ВЪ СЕВЕРНИТЪ СТРАНИ

V

ЗАЩО ЛИФИ НЕ МОЖА ДА ПОДПАЛИ АЕРОПЛАНА. ДЪЛГАТА СЕВЕРНА НОЩЬ. ТРИМАТА МЕШКОВИ ПРИЯТЕЛИ. СЕВЕРНОТО СИЯНИЕ. НА ПЪТЪ ЗА ПОЛЮСА. МЕШКО ВЪ СМЪРТНА ОПАСНОСТЪ.

Лифи бързаше да намаже Мешковия аеропланъ съ масъ и съ едно запалено парче мѣхъ, което си бѣше донесълъ, да го подпали и обърне въ купчина пепелъ и развалини. Но щастieto и тоя пѣтъ не изостави нашия Мешко. Тѣкмо когато малкиятъ злосторникъ довършваше да маже опашката на аероплана, наблизо се раздаде кучешки лай, човѣшки гласове и радостни викове на жени и деца, които посрѣщаха върналитѣ се отъ ловъ шейни. Лифи веднага разбра, че хванатъ ли го и тоя пѣтъ въ престѣпление, нѣма лесно да му се размине. Но докато пресмѣтне, какъ по-лесно ще може незабелязано да избѣга, Мешко заста на предъ него.

— Какво правишъ тукъ? — извика строго Мешко.

— Вижъ какво, Мешко, — опита се да излъже Лифи, — азъ ти намазахъ аероплана съ масъ, за да не рѣждяса отъ снѣга.

Мешко се озърна наоколо и щомъ забеляза горящия мѣхъ, веднага разбра глупавата лѣжа на ескимосчето.

— Стига, стига, Лифи, не лѣжи, — смѣря го Мешко, — тоя пѣтъ ти прощавамъ и нѣма да те обадя на баща ти, но още веднажъ около моя аеропланъ да не съмъ те видѣлъ.

Отъ тоя день за Мешко настанаха много еднообразни дни. По цѣли часове седѣше той въ колибата до едва мѣждукащия огънь и чакаше да се свърши зимата, да се стопятъ снѣговетѣ, за да може да полети напредъ. Днитѣ ставаха все по-малки и по-малки и единъ пѣтъ слѣнцето залѣзе и на другата сутринъ не изгрѣ.

— Сега е вече нощъ, нашата тримесечна северна нощъ, — обясни ескимосътъ.

Животътъ на Мешко стана съвсемъ тежъкъ. Въ колибата ставаше все по-задушно и мръсно, а на вѣнъ снѣгътъ затрупваше всичко.

Добрата ескимоска, като видѣ, че на Мешко му е много мжно, събра децата около огъня и почна да разправя